

har dem, og bruger dem til det, de helst vil bruge dem til, uden Hensyn til om disse Ting kommer fra Udlandet eller fra Indlandet. Jeg har i alt Fald ingen Tro til, at *tilstrækkelig* mange gør det. Ud fra den Betragtning er det altsaa, jeg mener, man maa gøre de Ting, der kommer udefra, dyrere. Det, der ligger bagved den daarlige Handelsbalance, er ikke det, at enkelte Mennesker for sig bruger for meget, men det er det, at Nationen som et samlet Hele bruger for meget. Og hvem er de mange i Nationen? Ja, det er selvfølgelig den jævne Mand, og skal Forbruget tvinges ned til at passe til vor Handelsbalance, saa er der efter min Mening ingen Tvivl om, at saa maa ogsaa den jævne Mand komme til at føle det. Om nu den jævne Mand vil finde sig heri eller ikke, om Politikerne har Mod nok til for Landets Skyld at gøre det fornødne eller ikke, ja, derom skal jeg intet kunne sige. For mig staa det saaledes, at det, som her forlanges af de danske Mænd og Kvinder, i Virkeligheden er saa vigtigt for Landet, at man skulde og burde kunne forlange det Offer, hvorom der her er Tale.

Som sagt, nogle vil mene, at en almindelig Henstilling til Folk om at bruge mindre er nok. Jeg tror det ikke. Jeg ønskede saa og har fremsat den Tanke, at man skulde gribe visse Stoffer, der betyder noget paa Indførselslisten, og gennem en høj Beskatning tilstræbe at faa mindre indført. Jeg har nævnt Ting som Kaffe, amerikansk Mel og Automobiler, for at dog ogsaa Luksusmomentet kan faa den det med Rette tilkommende Part — var der flere Luksusmomenter, tog jeg dem inderligere med. Og jeg har yderligere sagt, at det, som man herigennem vilde faa ind, var ikke noget, som skulde bruges i Statens almindelige Drift, men det skulde bruges til Afdrag paa Statsgælden, idet man saa altid vilde have det i sin Haand, naar Tiden tillod det, det vil sige, naar Valutaen tillod det, at gaa bort fra disse særlig skarpe Restriktioner, uden at det paa nogen Maade forrykkede den almindelige Balance i Statens Driftsregnskab.

Heroverfor siger det ærede Medlem Hr. Rode, at det viser altsaa, hvilken Vej de Konservative vil gaa i Retning af Nedbringelse af Statsgælden, og heroverfor stillede han, saa vidt jeg forstod, den Vej, som bl. a. Socialdemokraterne vil gaa: at man vil ekspropriere Formuerne udover en vis Størrelse. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem tager fuldstændig fejl, thi det ærede Medlem glemmer helt det, der er Formaalet med disse Foranstaltninger. Formaalet er

ikke i første Linie at skaffe Penge til Afdrag paa Statsgælden, om end jeg maa erkende, at dette at gøre Statsgælden mindre er et særdeles attraaværdigt Maal, men Hovedformaalet er at gøre Forbruget mindre. Og hvem tror vel, at Forbruget skulde blive mindre i den almindelige Befolkning — og det er jo dog dér, det egentlige Forbrug ligger — ved, at man flytter nogle Penge fra enkelte Mennesker indenfor Samfundet over til nogle andre? thi det er jo det, der vil ske derigennem, at man tager fra de mere velhavende og gør Skattetrykket mindre for den jævne Befolkning og derved skaffer den Mulighed for at kunne bruge saa meget mere. Man maa stille sig klart, hvad det er, man vil naa. Det, der skal være Tale om at naa, er en Forbedring af Kronen; det skal naas ved et mindre Forbrug, og her nytter saa sandelig Ombytning af Pengene indenfor Landets Grænser saare lidt. Jeg kunde altsaa ønske, at der kunde komme Enighed om noget i den Retning. At sige, at jeg nærer nogen stor Tro dertil, vilde være at sige noget, der ikke var sandt, og hvorfor skulde man sige det?

Et særligt Punkt har jeg nævnt, nemlig Automobilerne. Jeg har den Tro, at det, som der er et Luksusmoment i, gaar det altid lettere at faa fornøden Tilslutning til en ekstraordinær Beskatning af. Jeg henstiller til den højtærede Regering, om man ikke overfor dette Spørgsmaal dog mulig kunde gøre noget nogenlunde alvorligt. Jeg henstiller ogsaa til den højtærede Regering at skaffe fornødent Materiale frem, visende, hvor mange Penge der i de sidste Aar er anvendt til Køb af Automobiler i dette Land. Jeg ved ikke, om en saadan Statistik foreligger; hvis den gør det, kan man sige, at det er min Fejl, jeg ikke kender den. Hvis den ikke foreligger, henstiller jeg altsaa til den højtærede Regering — jeg ved ikke, hvilken af Ministrene der maatte tage sig af det —, at den skaffer Oplysninger med Hensyn til dette Punkt.

At det kunde være af stor Interesse at faa Statsgælden bragt ned, derom er jeg, som sagt, enig baade med dem, som vil bruge af Udgifterne paa Krigsministeriet dertil, og med dem, som vil ekspropriere Formuerne dertil; men jeg er altsaa ikke enig i de Veje, de vil gaa, thi jeg tror, at det sundeste altid vil være, at naar Foranstaltninger af den Art skal træffes, maa *alle* være med til at bære den Byrde, som bliver at bære.

At Statsgælden er et Fænomen af stor Interesse, er givet, men at Statens Formue